Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 26. Den 15. Oktober 1897. 46de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Salt Lake City den 29. August 1897.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, at jeg i den senere Tid har næret det Ønske endnu en Gang at tale til Eder angaaende flere Ting, som jeg har paa mit Sind. Jeg har i nogen Tid ikke været rask og derfor ude af Stand til at mødes med de Hellige, men nu er jeg atter velsignet med bedre Helbred. Det Første, som jeg vil omtale, er med Hensyn til at tale til de Sidste-Dages Hellige i dette Tabernakel eller i nogen anden Forsamling. Det er meget pinligt for mig at staa frem og tale til 5 eller 10 Tusinde Mennesker, naar knapt en af fem eller ti eller tyve kan høre, hvad jeg siger. Det er meget vanskeligt for nogen Taler at blive hørt af Alle, naar dette Tabernakel er fyldt. Der er nogle Regler, som jeg tror, enhver Mand, som taler i dette Tabernakel, burde rette sig efter. For det Første burde han tale til hin Søjle i Centrum fra det første Øjeblik, indtil han slutter. Dersom Taleren fr denne Forhøjning vender sig til Højre, kan Ingen paa venstre Side høre ham, og naar han vender sig til Venstre, kan Ingen høre ham paa højre Side, og det er ikke rigtigt, at Mænd og Kvinder sidde her i Timevis uden at kunne høre eller forstaa det, som bliver talt. Tilgiv mig, Brødre og Søstre, at jeg hentyder til dette. Jeg er maaske som mine Brødre, jeg ved ikke, om jeg kan tale saaledes, at I Alle kunne høre det, men jeg skal gjøre mit Bedste.

Jeg nød den store Velsignelse at overvære Højtideligholdelsen af Halvhundredaarsdagen for Pionerernes Ankomst til disse Bjergenes Dale. Mit Helbred var daarligt; dog var jeg i Stand til at overvære næsten alle Møderne, og paa Pioner-Dagen havde jeg det Privilegium at kjøre i Spidsen for Pioner-Kompagniet med flere af mine Brødre. De Begivenheder, som jeg havde Lejlighed til at overvære i Jubilæums-Ugen, interesserede mig i højeste Grad og bragte mange Tanker og Erindringer til mit Sind. Jeg havde den Glæde her i Tabernaklet at mødes med 10 eller 15 Tusinde Drenge og Piger af den opvoksende Slægt i Israel. Blandt Andet

nød jeg den Ære som den ældste Pioner i Dalen at blive kronet af en ung Pige, og jeg ansaa det som en større Ære end at blive kronet som en Konge eller Prinds. Alt, hvad jeg saa og hørte under denne Fest, bragte nye Vidnesbyrd til mig og gav forbigangne Begivenheder ny Betydning. Jeg betragtede med Fryd den Pragt, vor Stad var iklædt. Jeg har rejst omtrent 175,000 Mil i noget over 60 Aar af min Livsvandring og har aldrig andet Steds i Verden set Noget, som kunde sammenlignes med det. Sandt er det, at Jordens Nationer for Aar tilbage ikke havde de Hjælpemidler, som de i Dag besidde.

Jeg ønsker at hentyde til Forskjellen mellem Festligholdelsen af Pionerernes Ankomst til disse Dale og selve Ankomsten af Pionererne. Dette Jubilæum har mere tydelig bragt til mit Sind det, som Gud har udført i Bjergenes Dale. Mine Tanker vendte tilbage til den Dag, da vi kom ind i disse Dale, da jeg kjørte med Præsident Young, som laa syg i min Karet. Vi sloge Lejr netop Østen for Knutsford Hotel. Der bleve vi en Nat, og Præsident Young sov i sin Seng i min Karet. Han var meget syg. Om Morgenen sagde han til mig: „Broder Woodruff, jeg ønsker at gaa en Tur." Flere af de tolv Apostle fulgte med os. Han gik fra vor Lejr hen over den golde Ørken uden nogen Fører eller noget Kjendemærke til at lede ham. Han var meget afkræftet og gik frem meget langsomt med sin lille grønne Kappe om Skuldrene.

Idet vi kom fra den lavere liggende Lejrplads til et højere Terræn, standsede han pludselig og stødte sin Stok, der var forsynet med en Metalspids paa Enden, ned i Jorden og sagde: „Her skal vor Guds Tempel staa." Det gik gjennem mig som en Lynstraale. Jeg fornærmede ikke Herrens Profet ved at spørge ham, hvorledes han vidste det; dog hvad var der her, som kunde give ham Aarsag til en saadan Ytring? Paa hvad stolede han, naar han vilde bygge et Tempel, som skulde koste fire Millioner Dollars. I Stedet for at have 100,000 Arbejdere med Millioner af Penge havde han 140 Mand, og vi vare trætte, ømfodede og uden Penge; dog stak Guds Profet sin Stok i Jorden og sagde: „Her skal Guds Tempel staa." Jeg bad ham vente, til jeg kunde finde en Pæl at sætte som Mærke ved Stedet, og da dette var sket, gik vi videre. Men da jeg lyttede til hans Ord, og han fortalte os, at her skulde staa et Guds Tempel, da vidste jeg, at han talte ved den almægtige Guds Aand. Jeg vidste det ved den Aand, som hvilede paa mig, og jeg var aldeles sikker paa, at det vilde blive opfyldt Altsammen.

Hvad er Resultatet? Han levede her blandt Eder. Han lagde Grunden til dette Tempel, og der, midt i Templet, fandtes, efter at det var opmaalt uden Hensyn til hans Ord hin Dag, den Pæl, som jeg den Gang satte der. Disse Ting kom til mit Sind med stor Vægt, da jeg skuede de mægtige Skarer, som vare samlede for at festligholde dette Jubilæum. Der staar nu dette Tempel med sine Spir, og paa Toppen af et af disse staar Moronis Statue og blæser Evangeliets Basun, medens den peger mod Guds Trone i Opfyldelse af Patriarkers og Profeters Forudsigelser for flere Tusinde Aar siden. Disse ere evige Sandheder, som burde gjøre Indtryk paa de Sidste-Dages Helliges Sind.

En halv Time efter denne Begivenhed, som jeg nu har omtalt, hørte jeg Præsident Young sige til Samuel Brannan, som opfordrede ham til at

forlade denne Ørken og gaa til Kalifornien: „Nej, jeg bliver her; her ville vi bygge en Stad, et Tempel og et Land." Hvorledes er det gaaet i Opfyldelse? Det ser Alverden i Dag. Profetien er opfyldt til sidste Bogstav.

Præsident Young levede længe nok til at indvie Hjørnestenen af dette Tempel og til at opfylde alt det, han havde lovet. Han byggede ikke alene dette Tempel, men han indviede og ledede Bygningen af St. George Templet, som kostede en halv Million Dollars. Jeg indviede paa Guds Profets Opfordring den ene Del af dette Tempel, medens Broder Erastus Snow og Broder Brigham Yong jun. indviede den anden Del. Tusinde og atter Tusinde, baade Levende og Døde, have modtaget Velsignelser i dette Tempel fra den Dag indtil nu. Disse Ting ere af stor Interesse for mig. Guds Profet grundlagde ogsaa Templet i Manti, og han gjorde, hvad maaske ingen anden Mand paa Jorden vilde have gjort — han flyttede med en Udgift af 100,000 Dollars et Bjerg for at faa en passende Grundvold til Templet. Det Tempel blev bygget under hans Ledelse, og Broder Folsom bestyrede Arbejdet. Endnu et Tempel blev bygget efter hans Ord og Raad, saa længe han levede, nemlig Templet i Logan.

Disse Kjendsgjerninger staa nu for Himlene og for Jorden, og de Hellige burde ikke forglemme de Velsignelser, som Herren har skjænket dem gjennem sine Profeter, som have været iblandt os. Gud har begyndt sit store Værk paa Jorden. Der staar nu her i Staten Utah fire Templer, hvori Israels Ældster arbejde for deres afdøde Slægt og Venner. Disse Tanker kom til mit Sind under den store Fest. Saaledes at se Tusinder komme her til disse Dale 50 Aar efter vor Ankomst burde indgyde alle de Sidste Dages Hellige stor Tro til Guds Forjættelser og Aabenbaringer; thi dersom Noget uforudset af Verden har fundet Sted, saa er det Opbyggelsen af disse Klippe-Bjergenes Dale af de Sidste Dages Hellige ved Guds Kraft. Men vi have fremmet Værket hidtil under Ledelse af Guds Profeter. Vi som Sidste-Dages Hellige burde forstaa vor Stilling til Herren, og enhver Mand, som holder Præstedømmet, og som har indgaaet Pagt med Herren, skulde aldrig vende sine Tanker, sin Kjærlighed eller sit Arbejde i nogen anden Retning end til Opbyggelse af Guds Rige.

Vi modtage al Opmuntring til vedblivende at søge at fremme Herrens Hensigter. Det har været en meget mærkværdig Periode, vi have gjennemlevet siden Pionerernes Ankomst hertil. Jeg er Gud taknemlig, at jeg har levet og set Opfyldelsen af disse Guds Profets Forjættelser. Det er et Vidnesbyrd til mig, at Herren mener, hvad han siger, og siger, hvad han mener.

Der er et andet Princip, jeg kunde ønske at omtale. Profeten Joseph Smith lærte, medens han levede, de tolv Apostle angaaende Aabenbaring. Han sagde, at Israels Ældsters Sind vilde blive paavirket af Guds Aand med Hensyn til forskjellige Ting, som de maaske ikke altid forstode, men dersom de vilde lytte til Aanden og følge dens Inspiration, vilde det blive et Aabenbarings-Princip for dem. Dette er et sandt Princip, og ved at adlyde det har jeg været velsignet gjennem hele mit Liv. Næsten enhver Mission, som jeg har udført i denne Kirke, har været ved den Almægtiges Inspiration til mig. Jeg har derved været ledet til at gjøre dette eller hint, og ved at udføre det er Guds Sandhed desan-

gaaende bleven tydeliggjort for mig. Jeg er her levende iblandt Eder i Dag, men dersom jeg ikke havde givet Agt paa dette Princip, vilde jeg have været i Aandeverdenen for mange Aar siden. Vi burde Alle søge at kjende dette Aabenbarings-Princip og saaledes vide Herrens Hensigt og Vilje. Det er ikke vanskeligt at gjøre, naar vi ere pligtopfyldende for Herren.

Jeg ønsker at hentyde til mig selv angaaende Udførelsen af de Principper, som bleve mig tilkjendegivne af Guds Profet. I Apostasiens Dage i Kirtland, da Mange, som holdt Apostelskabet og andre høje Embeder i Præstedømmet, vare i Strid mod Guds Profet og vare hans Fjender, var jeg ogsaa i Kirtland, og midt under Apostasiens Rasen kom Guds Aand til mig og bad mig vælge en Kollega og gaa til Fox Islands, og jeg valgte en Medarbejder og gik. Min Kollega var Jonathan H. Hale. Paa Vejen kom vi gjennem Farmington, Connecticut, hvor min Fader dengang boede, og vi holdt et Møde. Jeg døbte min Fader, min Stifmoder, min Halvsøster og flere af mine Slægtninge og organiserede en lille Gren af Kirken. Saa rejste jeg videre, og da jeg kom til Fox Islands, fik jeg at vide, hvorfor Herren havde sendt mig dertil. Jeg fandt her et Folk, som søgte efter Lys og Sandhed, og uden at dvæle længere ved dette vil jeg sige, at jeg og min Medarbejder havde det Privilegium at døbe hver Mand og Kvinde, som tilhørte en derværende Baptist-Kirke. Dette gav naturligvis Anledning til Forfølgelser imod os. En Methodist-Præst kom fra Syden for at bekrige os, men jeg døbte de fleste af hans Kirkes Medlemmer i Løbet af kort Tid. Jeg førte mange af disse med mig til Zion, da jeg havde faaet Bud fra Profeten, at jeg var kaldet af Gud til at udfylde en Plads i de tolv Apostles Quorum. Ingen uden Gud bød mig at gaa til Fox Islands. Jeg søgte Raad desangaaende og gik og opfyldte, hvad Herren fordrede af mig. Dette var en Aabenbaring til mig.

Saaledes var det ogsaa, da de tolv Apostle rejste til England. De rejste efter Aabenbaring og Befaling fra Gud. Broder John Taylor og jeg vare de første to af de tolv, som landede i England. Broder Taylor gik til Liverpool og jeg til Staffordshire. Der fandt jeg Broder Cordon, hos hvem jeg blev og arbejdede. Vi prædikede hver Aften og døbte en Del, og jeg syntes, vi udførte et meget godt Arbejde. En Aften gik jeg ind i Raadhuset i Hanley for at tale til Folket, og førend jeg stod op for at tale, kom den Hellig-Aand til mig og sagde: „Dette er det sidste Møde, som Du kommer til at holde blandt dette Folk i lange Tider." Jeg vidste ikke, hvad Herren ønskede, vi skulde gjøre. Vi fuldførte vort Møde og døbte et større Antal Personer efter Mødet. De Hellige spurgte mig, hvor jeg rejste hen; jeg svarede, at det vidste jeg ikke. Jeg gik til Herren og spurgte ham, hvad jeg skulde gjøre, og hvorhen jeg skulde gaa. „Gaa Syd paa," var det Svar, jeg fik. Jeg kjørte da med Postvognen 80 Mil (engelske) mod Syd, og det første Hus, jeg standsede ved, var John Benbows. Her traf jeg en Del Folk, som var gaaet ud af det Wesleyanske Methodist-Samfund og andre Samfund, og som kaldte sig selv: De forenede Brødre. De søgte Herren om Oplysning angaaende hans Vilje, og de ventede med Længsel paa, at det fordums Evangelium skulde blive gjenbragt til Jorden. Jeg havde ikke været i dette Hus 15 Minutter, før jeg forstod, hvorfor Herren havde sendt

mig. Paa 30 Dage bragte jeg hele denne Menighed og mange Andre ind i Kirken. Jeg døbte dem og deres Præster ogsaa. I Løbet af 8 Maaneder bragte vi over 2,000 ind i Kirken og organiserede 2 eller 3 Konferencer. Mange af dem, som vi da døbte, ere nu i Utah, Nogle af dem ere Biskopper i denne Kirke.

Jeg nævner ikke dette for at give mig selv Æren, men for at vise, at naar Guds Aand byder en Mand at gjøre Noget, da bør han udføre det, og Herrens Velsignelser ville følge ham. Det har været saaledes med mig i mit Arbejde; jeg har søgt at udføre, hvad Herren har fordret af mig. Jeg ønsker, at vore Ældster, vore unge Mænd, som gaa ud paa Mission, skulle lære dette Princip, medens de ere unge, lære at søge Aabenbarelsens Aand. I vide, hvad Ret og Uret er; Guds Aand vil oplære vore unge Mænd i disse Principper, og de ville blive mægtige Mænd i Herrens Haand, dersom de ville adlyde dem. Dette er et Princip, som jeg synes, vi burde lære og praktisere. Vi skulle bestandigt søge at kjende Herrens Vilje angaaende os; gjøre vi det, vil der ikke være Splid iblandt os, men vi ville være af et Sind og et Hjerte.

Brødre og Søstre, jeg tror ikke, jeg bør tale længere til Eder i denne Eftermiddag, men jeg takker Gud, at jeg har det Privilegium at mødes med Eder endnu en Gang i dette Liv. Der er mange Ting, som jeg ikke forstaar, og en af dem er, hvorfor jeg er her i min høje Alder. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor jeg er bleven bevaret af Herren, naar saa mange Apostler og Profeter ere blevne kaldte hjem. Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd angaaende et andet Emne. Jeg er den eneste nulevende Mand, som har modtaget Begavelser af Profeten Joseph Smith. Jeg er den eneste nulevende Mand, som var med de tolv Apostle, da han overgav Riget til dem og befalede dem at fremføre dette Værk. Han stod i et Værelse og talte til os i tre Timer. Værelset var opfyldt, som var det med fortærende Ild. Hans Aasyn var klart som Rav, og hans Ord vare som Lynstraaler, der gjennemtrængte enhver Del af vore Legemer fra vore Hoveders Isser til vore Fodders Saaler. Han sagde: „Brødre, Herren den Almægtige har beseglet paa mit Hoved ethvert Præstedømme, enhver Nøgle, enhver Magt, ethvert Princip, som tilhører den sidste Tidernes Fyldes Husholdning. Jeg har beseglet paa Eders Hoveder alle disse Principper, dette Præstedømme og Apostelskab og Nøglerne til Guds Rige, og nu maa I bære dette Ansvar og føre Riget frem, eller I ville vorde forbandede." Jeg glemmer ikke disse Ord, nej aldrig, saalænge jeg lever. Det var den sidste Tale, han holdt i dette Liv. Kort efter led han Martyrdøden og blev kaldet hjem.

Jeg har altid ønsket at bære mit Vidnesbyrd til Kirken og til hele Verden om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium. Min Bøn til Gud er, at vi maa føre et saadant Liv, at vi kunne staa retfærdiggjorte for Gud, naar vort Værk her er tilende. Vore Brødre, som lagde Grundvolden til denne Kirke og dette Rige, ere paa den anden Side af Sløret, og jeg tvivler ikke om, at de ere interesserede i Alt, hvad vi foretage os her, endskjønt dette ikke er fuldtud aabenbaret for os.

Jeg ønsker derfor, at at Alle maa leve paa en saadan Maade, at vi kunne blive retfærdiggjorte og frelste i Gud vor Faders Rige.

Herren har begyndt Zions Opbyggelse, og han vil ikke svigte. Det er

ligemeget, hvem der modsætter sig det, eller hvorledes Menneskenes Ideer ere med Hensyn til Guds Hensigter; de ville alle blive fuldførte. Zion vil sejre. Guds Herlighed vil blive hende tildelt, og Alt, hvad Esajas og de andre Profeter have forudsagt angaaende hende, vil gaa i Opfyldelse.

Gud velsigne Eder Alle i Jesu Kristi Navn, Amen. — (Deseret News)

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Konferencen aabnedes
Lørdag den 25. September
Aften Kl. 8
i den festlig smykkede Sal i Krystalgade Nr. 24.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Præsidenten over den europæiske Mission, Rulon S. Wells, hans første Raadgiver Joseph W. Mc. Murrin, C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Enoch Jørgensen, Præsident for Kjøbenhavns Konference, George Christensen, G. A. Brandt, Peter Mogensen, K. H. Fridal, Andrew Johnson, Nels Jenson, Ole Jensen, Jens Nielsen, Christian S. Sørensen, Ole C. Jensen, S. S. Christensen, M. C. Mortensen, G. A. Christensen, Niels S. Christoffersen, C. T. Nielsen, Christian Madsen. Kjeld P. Jensen samt James Jørgensen fra Aarhus Konference, Joseph Larsen, Andrew A. Peterson og Fred. Swalberg fra Skåne Konference, A. F. Young, L. G. Larson, N. F. Ahlberg og J. F. Appelquist fra Stockholms Konference.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 140: „Vor Gud, vi til Dig raabe", Bøn af Ældste Andrew Johnsen og Salmen Nr. 85: „Zions Kæmper rustet ere".

Præsident Enoch Jørgensen bød de Tilstedeværende Velkommen og foreslog Ældste Chr. Larsen som Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt blev vedtaget.

Derpaa afgave følgende Grensforstandere Rapporter over Arbejdet i deres respektive Grene: Ole C. Jensen, N. S. Christoffersen, Nels Jenson, Jens Nielsen, Christian Madsen og Peter Mogensen, og deraf fremgik, at Arbejdet i Konferencen i de forløbne seks Maaneder har baaret gode Frugter, og at der var de bedste Udsigter for Fremtiden. Til Afveksling blev Salmen Nr. 182: „Den Se'r, den Se'r," afsungen.

Ældsterne K. P. Jensen, Chr. S. Sørensen, Ole Jensen, G. A. Christensen, Christian T. Nielsen og Søren S. Christensen omtalte deres Arbejde og den Glæde, de følte ved at være Budbærere af Sandheden til deres Medmennesker, samt bare deres Vidnesbyrd om Værkets Sandhed. Præsident Jørgensen udtalte sin Tilfredshed med Missionærernes Rapporter.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herligt", Taksigelse af Ældste G. A. Brandt.

Søndag den 26. September afholdtes Møderne i det store Lokale Østergade 32 (Thalia).

Formiddag Kl. 10 aabnedes Mødet med Afsyngelse af Salmen 138: „Fader vor paa Himlens Trone", Bøn af Ældste Peter Mogensen, hvorefter

Salmen Nr. 173: „Hilser nu Zion" blev afsungen.

Ældste Andrew Johnson talte om Evangeliets første Principper, bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i disse de sidste Dage og opmuntrede de Forsamlede til at vandre paa den trange Vej, som fører til evigt Liv.

Ældste K. H. Fridal udtalte sin Glæde over det Arbejde, han i sin Ufuldkommenhed var kaldet til at udføre. Han bar Vidnesbyrd om, at Guds Præstedømme er paa Jorden, at Templer ere byggede til Guds Ære, og at ca. 1400 Missionærer ere ude i Verden for at forkynde Jesu Kristi Evangelium for Jordens Indbyggere.

Præsident Jørgensen afgav derpaa følgende Rapport over Kjøbenhavns Konference.

Der findes 6 Grene, hvori 3 Højpræster og 14 Halvfjerds fra Zion arbejde som Missionærer. Det lokale Præstedømme bestaar af 36 Ældster, 12 Præster, 25 Lærere og 5 Diakoner, og Medlemmernes Antal er 373, Totalsum 451. Siden forrige Konferencemøde ere 11 Børn blevne velsignede, 39 Personer døbte, 1 ankommen, 1 bortflyttet, 19 emigrerede og 6 udelukkede. 84 betale Tiende, 155 Søskende og 35 Fremmede abonnere paa „Skandinaviens Stjerne". Konferencen har 2 Søndagsskoler, 1 Kvindelig-Hjælpeforening, 1 Unge-Mænds og Kvinders Forening og 3 Klasser i Engelsk. Missionærerne have besøgt 4,443 Familjer, haft 2,995 evangeliske Samtaler, uddelt 3,953 Skrifter og 99 Bøger og afholdt 398 Møder.

Præsident Lund foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen som Overfætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

G. A. Brandt som Overfætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Enoch Jørgensen som Præsident for Kjøbenhavns Konference.

Præsident Jørgensen foreslog dernæst Følgende:

Peter Mogensen som Forstander for Kjøbenhavns Gren med Nels Jenson og Axel Jørgensen som Medhjælpere.

G. A. Christensen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren.

Jens Nielsen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med Christian S. Sørensen som Medhjælper.

Ole Jensen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren.

Niels S. Christoffersen som Forstander for Lollands og Falsters Gren med Christian T. Nielsen som Medhjælper.

Christian Madsen som Forstander for Bornholms Gren.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Til Afveksling sang Koret en engelsk Sang: »The Lord's Prayer«.

Præsident Wells talte dernæst til Forsamlingen; han sagde, at han i sit Hjerte havde et brændende Ønske om at lære sine Medmennesker Sandheden; vi burde være som Leret i Pottemagerens Haand, saa at Herren kunde bruge os til at udføre hans Hensigter. Han talte om Herrens Handlemaade med Israel i gamle Dage, om Frelserens Mission til Jorden og om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage.

Ældste M. C. Mortensen sagde, at der er ingen anden Vej til Salighed end at følge den Plan, som blev lagt

af Frelseren selv. Herrens Dom vil komme over Jordens Nationer, thi de have forandret Lovene, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 130: „O evige Fader, o Kjærligheds Væld", Taksigelse af Ældste James Jørgensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 39: „Salems Konges Præstedømme", Bøn af Ældste Jens Nielsen; derfter blev en Korsang: „O, hvor herlig er Zion" afsungen.

Præsident Mc. Murrin fremstod og talte til Forsamlingen. Han glædede sig ved det Privilegium at blive bekjendt med det skandinaviske Folk og med det gode Arbejde, som bliver udført i denne Mission. Enhver Mand, som fremstaar for at lære sine Medmennesker angaaende Evangeliet, burde have Herrens Aands Vejledning. Dersom vore Ord ikke ere i Overensstemmelse med den hellige Skrift, ere vi ikke sande Lærere. Den Vej er trang, som fører til Livet, og der er kun Faa, som finde den; men vi burde søge at forstaa Herrens Vilje angaaende os og lytte til den Vejledning, som han tilbyder os for at lede os ind paa Livets Vej. Taleren omtalte Evangeliets første Principper, Frelserens Ord til Nicodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige", samt hans Eksempel ved selv at adlyde Daabens Ordinance. Fordum overlodes Valget ikke til Menneskene selv, om de vilde lade sig døbe eller ikke, men Jesus og hans Apostle forkyndte, at Alle, som ønskede at opnaa Frelse i Guds Rige, maatte modtage denne Ordinance.

Salmen Nr. 125: „Frem med Tak og Pris vi komme" blev dernæst afsungen.

Præsident Lund udtalte sin Glæde over at høre sine Brødres Vidnesbyrd og bad de Tilstedeværende samle deres Tanker denne Dag fra al Adspredelse og henvende dem paa Gud og hans Frelsens-Plan. Han talte over Emnet: „Har Kristi Kirke været borttaget fra Jorden?" og fremførte talrige Skriftsteder fra Pauli Breve, Daniels Profeti, Johannes Aabenbaring og Jesu egne Ord, hvor der forudsiges et almindeligt Frafald fra Kristi Kirke. Taleren henviste ogsaa til Kirkehistorien, hvoraf ses, at Jesu Lærdomme og Principper samt de Ordinancer og Embeder, som han indstiftede, vare blevne tilsidesatte og Menneske-Lærdomme og Ordinancer indførte i Stedet. Han bar Vidnesbyrd om, at Kristi Kirke, som saaledes blev borttaget, atter er gjenbragt i disse sidste Dage, og opmuntrede de Hellige til at være trofaste til Enden.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 78: „Zion, naar paa Dig jeg tænker" og Taksigelse af Ældste Joseph Larsen.

Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 201: „O min Fader, Du, som troner", Bøn af Ældste Peter Mogensen, hvorefter Koret sang fra St. Lucas Evangelium 2. Kapitel.

Præsident Wells talte over Emnet: „Kunne Menneskene blive frelste ved Tro alene?" Han citerede Apostlen Jakobs Ord: „Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er og Troen død uden Gjerninger" og fremførte andre Skriftsteder, som bevise, at der fordres mere end Tro alene til Salighed. Han sagde, at Menneskene leve her paa Jorden i en falden Tilstand, men Evangeliet er lig en Stige, som naar fra Jorden til Himlen, til Frelse i Guds Nærværelse, og for at komme der maa Menneskene gaa op af Stigen, Trin for Trin. Det første Trin er Tro, det andet Omvendelse, det tredie Daab o. s. v.

Til Afveksling sang Koret: »The Resurrection«.

Ældste George Christensen talte om den Maade, hvorpaa Zions Ældster blive udsendte, uden speciel Forberedelse, men i Tro og Tillid til Herren. Han fremførte Eksempler, som udvise, at Herren ofte kalder paa sine Tjenere, for at de skulle forlade deres Fædres Tro, naar den er vildfarende. Saaledes kalder Herren nu paa sine Børn, for at de skulle forlade deres falske Lærdomme og annamme det sande Evangelium, som han tilbyder dem.

Præsident Jørgensen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og opmuntrede de Hellige til at sætte i Udførelse de gode Raad og Lærdomme, som de have modtaget i denne Konference.

Præsident Mc. Murrin udtrykte sin Taknemlighed for den Venlighed, som var bleven ham og Præsident Wells til Del paa deres Besøg til disse Nordens Lande.

Præsident Jørgensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 43: „O, Du Zion i Vest". Taksigelse af Præsident Wells.

Præsidenterne Wells og Mc. Murrin talte i det engelske Sprog, og Ældste George Christensen oversatte det for de Forsamlede.

Om Mandagen den 27. afholdtes et Præstedømsmøde, og Missionærerne udtalte deres Følelser og Erfaringer samt modtoge mange gode Raad og Lærdomme fra de besøgende Brødre.

Chr. Larsen,
Skriver.

Den 15. Oktober 1897.

Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse.

De Sidste-Dages Hellige have i 67 Aar stridt for den Tro, som en Gang er overantvordet de Hellige. De have lært Verden, at Herren har indstiftet i sin Kirke en Ordinance til Fordel for de Syge. Ældsterne have gjentaget Frelserens Lærdomme og de Forjættelser, som han gav til dem, der ville tro og adlyde hans Evangelium. De have anført, hvad Apostlen Jakob siger i sit 5. Kapitel, 14. og 15. Vers:

„Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn.

Og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham."

De Hellige ere blevne bespottede og forfulgte, fordi de troede og lærte denne Lærdom. Den religiøse Verden har modsat sig denne Anvendelse af Skriften, og Præster have lært, at alle disse Gaver ikke længere existere. Det har endog af Mange været anset som hedensk at gjøre det, som Apostlen Jakob bød de Hellige at gjøre i hans Tid. Men Folket i Verden er gradvis kommen til at se paa denne Ordinance med mere Velvilje. Flere Sekter lære nu, at Bøn kan gavne og helbrede de Syge. Ældsternes Taler og Skrifter have haft den Virkning at drage religiøse Menneskers Opmærksomhed til denne Ordinance og de dermed forbundne Forjættelser.

For kort Tid siden holdt Mennoniterne et Lejrmøde paa et Sted, kaldet Rogers Ford, i Schuylkill Dalen, Pennsylvanien. Rapporterne angaaende dette Møde meddele, at de Besøgende saa en Række forunderlige Scener. Mange Syge kom frem for at blive salvede med Olje af Prædikanterne. Sektens Kvinder satte i med høje Raab, som samlede Folket om et af Præsternes Telte. Hundreder begyndte at synge Salmer og vandrede med langsomme og afmaalte Skridt til Teltet, hvor Salvelsen skulde foregaa. Kun Faa kunde komme ind i Teltet, og de Andre stode omkring det, syngende og bedende. Den første Mand, som fremstillede sig, knælede foran Præsterne og udtalte sin Tro paa Jakobs Ord, som vi have gjengivet; derpaa opsendte en af Præsterne en Bøn, og mange af Folket raabte til Herren om at helbrede deres Broder; derefter blev Manden salvet paa Tindingerne med Olivenolje, som blev taget af en Kop, der var bleven velsignet. Den næste var en Kvinde, som blev salvet af den præsiderende Ældste. Hun henlaa i en Slags bevidstløs Tilstand mindst en halv Time efter Salvelsen, medens Hundreder af Folket sang og bad. Mange andre Lidende bleve salvede, medens en stærk religiøs Spænding herskede. Folk stode op, sang, raabte og klappede i Hænderne. Stærke Mænd omfavnede hinanden og udtrykte deres Glæde. Det fremgaar ikke af Beretningen om dette Møde, hvorvidt der blev Nogen helbredet eller ikke.

For de Sidste-Dages Hellige ere disse Ting af stor Betydning. Vi kunne se den store Forandring, som har fundet Sted med Hensyn til denne Ordinance angaaende de Syges Helbredelse. Der er uden Tvivl mange oprigtige Folk, som øve Tro paa denne Ordinance og modtage Gavn og Styrke ved deres Bønner. Men hvor meget lettere og bedre vilde det ikke være for dem at adlyde Daabens Ordinance og modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave efter at have fattet Tro paa den Herre Jesum Kristum og omvendt sig fra deres Synder, og da modtage Helbredelsens Ordinance af dem, som have Myndighed til at administrere disse Ordinancer. Den Vej, som Herren har udpeget, er meget tydelig. Hans Fordringer ere lette at forstaa; de ere ikke vanskelige i nogen Henseende. Da ville Velsignelserne følge; thi de Forjættelser, som Herren har givet til dem, som holde hans Bud, staa faste. Men der er Mange, som ønske, at Herren skal komme dem til Hjælp og opfylde deres Ønsker, uden at de tage noget Hensyn til, hvad han forlanger af dem. (Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 27. September: Albert Ericson fra Grantsville, Utah, som har virket i længere Tid som Missionær i Tyskland.

Den 9. Oktober: Carl C. Garff fra Ogden, Gideon Olsen jun. fra Paradise, Andrew B. Jensen fra Eden, Erastus Ottesen fra Spanish Fork og Hans C. Hansen fra Lake View, Utah.

Vi byde disse Brødre hjærteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Albert Erickson beskikkes til at arbejde i Göteborgs Konference.

Ældsterne Gideon Olsen jun., Andrew B. Jensen og Hans C. Hansen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Carl C. Garff beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Erastus Ottesen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa Præsident Woodruffs Tale, som vi gjengive i dette Nr. af „Stjernen". Det er en stor Glæde for de Hellige at vide, at hans Helbredstilstand er saa vidt forbedret, at han har været i Stand til at holde en saa lang Tale i det store Tabernakel. Naar det erindres, at Præsident Woodruff nærmer sig stærkt til det 91. Aar, saa er det vidunderligt, hvorledes Gud opholder og bevarer ham til at styrke og lede sit Folk.

Fra „Nøglen til Theologien".

V. Kapitel.

Nøgler til Forstaaelse af Guddommen.

„Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus".

Siden Forfaldet af Theologiens Videnskab har en dyb og mørk Hemmelighed tilsløret det menneskelige Sind med Hensyn til den evige Faders Person og Egenskaber samt ogsaa hans Søn, Jesum Kristum.

Raad af Fædrene og de vise Mænd have Tid efter anden været sammenkaldte for at løse denne Gaade og fastsætte en Trosbekjendelse, som alle Partier kunde enes om at antage.

Men det har ikke ligget i deres Magt at udføre dette. Det er umuligt for Verden ved sin egen Visdom at lære Gud at kjende. „Ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare". Nøglen til Theologiens Videnskab er Nøglen til guddommelig Aabenbaring. Uden denne Nøgle har ingen Mand eller menneskeligt Raad nogensinde lært Gud at kjende, ejheller ville de nogensinde uden den komme til Kjendskab om den evige Fader eller hans Søn Jesum Kristum.

Da Aabenbarelsens Nøgle gik tabt for Menneskene, tabtes ogsaa Kundskaben om Gud. Og da det evige Liv beror paa Kjendskab om Gud, gik saaledes ogsaa Nøglen til det evige Liv tabt.

O, de Mysterier, de Taabeligheder, de Stridigheder, den Splid, den Blodsudgydelse, den Vantro de ufornuftige og modstridende Theorier, som ere fremkomne og mangfoldiggjorte blandt Sekterne angaaende dette Emne!

Blandt alle disse Theorier ville vi

fremhæve en, som maaske er mere almindeligt antaget af de forskjellige Sekter end nogen anden. Den lyder saaledes: „Der er kun en levende og sand Gud, som er foruden Legeme, Dele eller Lidenskaber, og som bestaar af tre Personer — Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand."

Det er pinligt for det menneskelige Sind at maatte tilstaa, at en saa forunderlig Uoverensstemmelse i Sprog og Ideer nogensinde har faaet Plads i nogen menneskelig Trosbekjendelse. Dog er dette Tilfældet. Det er kun paa en anden Maade at sige, at der er en Gud, som ikke eksisterer, en Gud, som bestaar af Intet, som er det negative af al Eksistens, som ikke optager nogen Plads, som ikke eksisterer i nogen Tid, som ikke bestaar af Bestanddele, kjendte eller ukjendte, og som ikke besidder nogen Kræfter eller Egenskaber, som i Reglen ere almindelige med noget Væsen, der eksisterer eller paa nogen Maade kunde tænkes at eksistere enten i Himlene eller paa Jorden. En saadan Gud kunde aldrig ses, høres eller føles af noget Væsen i Universet.

Der har aldrig været nogen synlig Afgud, dyrket af Mennesker, der har været saa magtesløs som denne „Gud, som er foruden Legeme, Dele eller Lidenskaber".

Ægyptens Gud, Krokodillen, kunde ødelægge. De forskjellige Nationers Afgudsbilleder kunde ses og føles. Peruvianernes Gud, Solen, kunde udbrede sin oplivende Varme og sit Lys. Men ikke saa med den Gud, „som er foruden Legeme, Dele eller Lidenskaber". Det, som ingen Dele har, har intet Hele; og Væsener, der ingen Lidenskaber have, have ejheller nogen Sjæl.

Førend vi kunne indføre Nøglerne og Kræfterne til praktisk Theologi til Menneskenes Forstaaelse i denne Tid og Slægt, vil det være nødvendigt at meddele dem korrekte Begreber angaaende den sande Gud.

Der er skrevet, at „uden Tro er det umuligt at behage ham". De, som ikke behage ham, kunne aldrig blive delagtige i Theologiens Videnskaber, Gaver og Kræfter; thi denne Videnskabs Nøgler og Kræfter udgaa fra ham som en fri Gave, men de gives aldrig til dem, i hvem han ikke har Velbehag. Den Person, som ønsker at deltage i denne Kraft, maa derfor have Tro paa Gud, men hvorledes kan han tro paa et Væsen, som han ikke har noget rigtigt Begreb om?

Saa utydelige, saa forskjellige fra den rene, simple Sandhed ere Nutidens Ideer; saa tilslørede ere Menneskenes Sind med Mysticisme og aandelig Intethed i næsten alle deres Begreber angaaende Guds Personlighed, at vi ledes til at bruge de Ord, som en fordums Apostel henvendte til de Lærde i Athen: „Denne, som I ukjendt dyrke, denne forkynder jeg Eder."

Endskjøndt der er Kjendsgjerninger i vor egen Eksistens, som gaa udover vore nuværende Fatteevner, og dette er Tilfældet i endnu højere Grad med Hensyn til Guddommen, saa kan dog den begrænsede Kundskab, som vi have angaaende os selv, idetmindste være fornuftig og være ligesaa klart fremsat og forstaaet som noget andet Emne. Saaledes ogsaa med vor Kundskab om Guddommen. Endskjøndt der er Kjendsgjerninger udenfor vor Rækkevidde med Hensyn til Guds Eksistens, Egenskaber og Magt, saa skulde dog det, som vi vide og forstaa om ham, være befriet for al Mysterium og burde være lige saa tydeligt affattet og meddelt som nogen anden Del af Sandhed eller Videnskab.

Jesus Kristus, som var et lille

Barn, ligesom vi have været, og som opvoksede til at blive en Mand, var fyldt med en guddommelig Substans, som kaldtes den Hellig-Aand, og ved hvilken han fattede og udtalte Sandheden med Magt og Myndighed, og ved hvilken han beherskede Elementerne og meddelte Helbred og Liv til dem, som vare beredte til at modtage dem.

Denne Mand døde, ihjelslagen af onde Mænd; han opstod fra de Døde paa den tredie Dag og viste sig for sine Disciple, som, da de saa ham, antoge ham for at være en Aand. De vare maaske i Besiddelse af nogle af de usikre Ideer, som Menneskene have i Nutiden angaaende Tilværelsen hinsides Graven. Men deres opstandne Herre benyttede den bedste og tydeligste Maade til at udrive dem af deres Vildfarelse, idet han opfordrede dem til at føle paa ham og se; „thi," sagde han, „en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har." Derpaa viste han dem Naglegabene i sine Hænder og Fødder og Spydets Mærke i sin Side, og for endnu mere at bestyrke dem i at tro paa Kjendsgjerningerne af en virkelig, materiel Udødelighed, spiste han med dem — stegt Fisk og Honningkage. (Fortsættes.)

Konferencemøde i Malmø

den 2. og 3. Oktober 1897.

Mødet aabnedes i den festligt smykkede Sal, Mortensgatan Nr. 4, Lørdag Aften Kl. 8, med Afsyngelse af Salmen Nr. 125: »Vi hålla konferens«, Bøn af Ældste Andrew Johnson. Derefter blev Salmen Nr. 62: »Forlösas skall jorden den vida,« afsungen.

Præsident P. G. Hanson bød de Tilstedeværende Velkommen samt foreslog J. O. Malmstrøm til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Følgende Missionærer fra Zion vare nærværende: Præsident over den europæiske Mission, Rulon S. Wells, hans første Raadgiver, Joseph W. Mc. Murrin, Præsident for den skandinaviske Mission, C. N. Lund, Præsident over Skåne Konference, P. G. Hansen, Norman Lee, John D. Hagman, J. J. Jensen, Peter Erickson, C. W. Anderson, Isaak Carlson, Andrew A. Peterson, Thomas Halvorsen, Albert Petterson, Niels F. Swalberg, Albert Erickson og Andrew Johnson samt G. A. Brandt og Christian Madsen fra Kjøbenhavn.

Grensforstanderne afgave Rapporter over Arbejdet og Tilstanden i deres forskjellige Arbejdsmarker, hvoraf fremgik, at Værket havde haft god Fremgang, og at der var de bedste Udsigter for Fremtiden.

Til Afveksling blev en Sang afsungen af Norman Lee, Alma Löfström og Alexandra Löfdahl.

Ældsterne C. W. Anderson, Andrew A. Peterson, Albert Petterson, N. F. Swalberg og J. J. Jensen bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og udtrykte Glæde og Tilfredshed over deres Arbejde.

Præsident Hansen gjorde nogle Bemærkninger, og Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 7: »Låt Zion i sin prakt stå fram« og Taksigelse af Ældste John D. Hagman.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 60: »Zions kämpar! rusten eder«, og Bøn af Ældste Peter Erickson, hvorefter Salmen Nr. 220: »Se morgonstjärnan blinkar glad!« blev afsungen.

Præsident Hanson gav en samlet Rapport over Skåne Konference. Konferencen bestaar af 5 Grene, hvori 12 Missionærer have arbejdet. Det lokale Præstedømme bestaar af 8 Ældster, 6 Præster, 16 Lærere og 3 Diakoner. Der findes 271 Medlemmer. Siden forrige Konferencemøde ere 48 blevne døbte, 8 emigrerede, 1 udelukket og 3 døde. 92 abonnere paa »Nordstjärnan«. En Søndagsskole er i Virksomhed, og der lejes 3 Lokaler, hvor regelmæssige Forsamlinger afholdes. Missionærerne have afholdt 238 Forsamlinger, uddelt 4,048 Skrifter og 107 Bøger, besøgt 7,759 Familjer og haft 1,779 evangeliske Samtaler.

Albert Erickson fra Tydskland udtrykte sin Glæde over at være en Sandhedens Budbærer til Menneskenes Børn; han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident Wells (med P. G. Hansen som Tolk) talte om de Opofrelser, som Missionærerne gjøre for at udsprede Lys og Kundskab blandt deres Medmennesker, og de Forfølgelser og Prøver, som alle de Hellige ere udsatte for, naar de annamme Sandheden. Han omtalte ogsaa Evangeliets første Principper.

Ældste Andrew Johnson bar Vidnesbyrd om Evangeliet og ønskede, at alle Mennesker kunde høre hans Vidnesbyrd. Han forklarede Evangeliets første Principper og nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Derefter blev Salmen: »O my Father, Thou that dwellest«, afsungen af Norman Lee, John D. Hagman og Albert Erickson.

Præsident Mc. Murrin (med Norman Lee som Tolk) talte om Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Principper for at opnaa Frelse i Guds Rige. Han citerede talrige Skriftsteder, som fremsætte Jesu og hans Apostles Lærdomme, og fremholdt, hvorledes den religiøse Verden misforstaar Biblens Sandheder.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 110: »Stora dag! re'n förebådad« og Taksigelse af Ældste Andrew Peterson.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 83: »Nu vi oss församla här«, og Bøn af Ældste Isaak Carlson, hvorefter Salmen Nr. 88: »Nu församlas vi,« blev afsungen.

Den hellige Nadver blev administreret af Ældsterne John Malmstrøm og John D. Hagman.

Præsident Lund foreslog først Kirkens almindelige og derpaa følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

P. G. Hanson som Præsident over Skåne Konference og Forstander for Malmö Gren.

Præsident Hanson foreslog derpaa Følgende:

Isaak Carlson som omrejsende Ældste i Skåne Konference.

Norman Lee som Medhjælper i Malmö Gren.

John D. Hagman som Forstander for Kristianstads Gren med J. J. Jensen som Medhjælper.

Thomas Halvorsen som Forstander for Karlskrona Gren med Albert Pettersen som Medhjælper.

Andrew Johnson som Forstander for Helsingborgs Gren med Niels F. Swalberg og C. W. Anderson som Medhjælpere.

Peter Erickson som Forstander for Lunds Gren med Andrew A. Peterson som Medhjælper.

Ældste J. J. Jensen talte til Forsamlingen og sagde, at han var glad ved Lejligheden til at bære sit Vidnesbyrd. Han talte om Evangeliets første Principper og om guddommelig Myndighed til at prædike og forrette Evangeliets Ordinancer. Taleren anførte forskjellige Skriftsteder, som henføre til disse Emner.

Ældste G. A. Brandt fra Kjøbenhavn bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 144: »Da din lefnadsdag syns dyster« og Taksigelse af Ældste Norman Lee.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 28: »Kom o du kungars Kung!« Bøn af Præsident P. G. Hanson, hvorefter Salmen Nr. 171: »Kommen alla, stora, små« blev afsungen.

Præsident Lund udtrykte sin Glæde over Evangeliets Fremgang i denne Konference. Han omtalte, hvor forskjelligt Biblens Lærdomme blive fortolkede af Menneskene, og sagde, at Guds Ord skulde forstaas med den samme Aand, hvori det var skrevet, og ikke med menneskelig Visdom. Han forklarede Forskjellen paa Jesu Kristi Kirke og de religiøse Samfund, som nu existere, paapegede Nødvendigheden af Aabenbaring og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i de sidste Dage.

Til Afvekslìng blev Salmen Nr. 2: »Gläd dig o jord! Se Herren vill,« afsungen.

Præsident Wells (med Norman Lee som Tolk) talte om den Hellig-Aands Gave og om de mange store Underværker, som ere udførte af de Sidste-Dages Hellige ved Herrens Kraft. Han bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet og et Redskab i Herrens Haand til at oprette Jesu Kristi Kirke i disse sidste Dage.

Præsident Hanson gjorde nogle Slutningsbemærkninger, og Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 125: »Vi hålla konferens«. Slutnings-Bønnen blev opsendt af Præsident P. G. Hanson.

Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne havde Lejlighed til at omtale deres Erfaringer og udtrykke deres Følelser samt modtage Raad og Lærdomme af de besøgende Brødre.

John O. Malmstrøm,
Skriver.

Følgen af at forkaste Raad.

En ledende Mand i Kirken havde i mange Aar virket sammen med en Mand, som nød stor Autoritet i Kirken, men som siden apostaserede; han havde dog ikke været i Stand til at finde Grunden til hans Frafald og spurgte

en Gang Præsident Brigham Young derom. Den senere Frafaldne havde været en stor Taler, nidkjær i at udsprede Evangeliet; hans Opførsel mod det andet Kjøn havde været korrekt; hans Missioner havde været talrige, og saavidt hans Kollegaer kunde dømme, havde han udført dem med Trofasthed. Der var ingen synlig Grund til hans Apostasi undtagen en næsten umærkelig Tilbøjelighed til at læse Bøger om Spiritisme og til at overvære Spiritisternes Møder. Derfor blev Spørgsmaalet gjort.

Præsident Young svarede, at denne Mand en Gang havde modtaget Raad af sine Foresatte i Kirken imod en vis Kurs, som han havde besluttet at følge. Dette Raad forkastede han med Vilje og løftede sin Hæl imod Guds Myndighed. Den frygtelige Følge var, at fra den Stund, da han forkastede sin Præsidents Raad, begyndte hans Sind at formørkes, indtil han tilsidst fornægtede et af Hovedprincipperne i Evangeliet og faldt aldeles fra Troen. Al hans Veltalenhed, hans lange Erfaring i Kirken, hans gode Gjerninger, hans Pagter, hans Fællesskab med Guds Folk, hans Haab og Frygt kunde ikke frelse ham fra en Apostats Dom, da han vendte sig bort fra Guds Ord gjennem hans Tjenere.

Hvor denne Lektie burde indprentes paa deres Sind, som ere tilbøjelige til at have deres egen Vilje, til at rose sig af deres Uafhængighed! Det vilde være meget bedre ikke at søge Raad hos Præstedømmet end at forkaste det, efter at det er givet. Fare ligger paa den Sidste-Dages Helliges Vej, som ikke vil søge Raad; men i Særdeleshed er han udsat for Fare, naar han efter at have søgt Raad og Vejledning undlader at modtage og adlyde dem.

(Mill. Star.)

Dødsfald.

Martha Engstrøm, født i Trondhjem, Norge, den 10. Oktober 1819, død i Richfield, Utah, den 19. Maj 1897. Hun døde, som hun havde levet, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Ane Johanne Visling, født i Jellinge ved Vejle, Danmark, den 10. Februar 1836, død den 30. Juli 1897 i Salt Lake City, Utah. Hun annammede Evangeliet i 1859, emigrerede til Utah 1885 og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1897.